

ԹՈՒՂԹ ՍԻՐՈՅ ԱՌ ՆԻԿՈՄԻԴԱՑԻՍ

(ԵՐԵՄԻԱ ՁԷԼԷՊԻ ՔԷՍԻՐԻՐՃԵԱՆԻ)

Մեզ գեղապար ըզմիւր լցեալ,
Առ կարօտեալսդ սիրահիւսեալ,
Սակա որ զնոյն յամբ զքեալ,
Յանկարծ փութով եւս ոչ սեւեալ,
Բոսեմ առ ձեզ իմ սիրեցեալք
Դիմ ունկ բանիս գերազարդեալք,
Իբրեւ զերազ զանձ զձեզ սեւեալ,
Յորժամ զարթեայ ինձէն ափեւալ:

Էջ զիրս սիրով դարձեալ ողջոյն,
Փափաքեմք եւ բաղձազոյն,
Որ էք օրհնեալք ի Բարձրելոյն,
Եւ պահպանեալ նորին յաջոյն:

Մերձաւոր էք դուք Ասուածայ,
Պանէկ զպատուէրն նորին նորայ,
Սիրէք զվիժեալսն անկեղծ սիրայ,
Եւ Ասուած մերձ սիրով բոս գրայ:

Ի սկզբանէն քէ չէր ծանօթ,
Քաղաքն ձեր յԱսուած հողով,
Բայց շնորհն սրբոց վկայեց
Զարդարեցին սուրբ հաւատով:

Այլ եւ յաւուրս Կասանդրեայ*
Թագաւորին ինճակալայ,
Մայրաքաղաք Նիկովիդեայ
Մեծ անուանէր եւ գերակայ:

Սուղ ինչ ունիմ քէպէս զիսէք,
Զշնորհս քաղաքիդ յոր բնակէք,
• • • • •
• • • • •

Նախ քէ զծովու սկիզբն առեալ,
Այդի յառաջ սեւեալ քրիին,
Վարին ի ծով բարձեալ զբարին,
Եւ աշխարհի ընծայ սանին:

Եւ քէ ծովու ոսրս զընին,
Նիկովիդեայ եզր պատահին,
Որ մեծամեծ ծովու բարին

Պարզեւ 'ւ ընծայ այդր դաղարին:
Տես զի եւ զլուխ առեւելեան,
Վերջ է եւ ոսք առեւմտեան,
Բանալի է Բիւզանդիայ,
Որ իջեալն զղա արարան:

Թէպէտ մեղք մեր աւերեցին:

Եկեղեցիքն կործանեցան,

Գմբէքաւն ճանաք փառաց

Յանօրինաց հապաղեցան:

Տես զսխրալի նիստք քաղաքին,
Կարծեմ ասել քէ անմահ,
Բազմեալ յարօռ իբր ըզգծխոյ,
Դաւաք ընդ ծովոյն ի սպառ իւր կան:

Յաջմէ 'ւ անեակ հիւսիս կողման,

Իբր զնախարար լերինն կանգնեալ,

Դիտէ 'նդ հարաւ ի դաւաճական,

Ծառայապէս պաշտօնաւ առեալ:

Ինքն նստայ ի բլուր վերնայ,
Նրման կայսեր քազն ի զլխոյ,
Որպէս պրսակ բանդակեալ զոյ,
Բուրասանօք վարսքն զեղոյ:

Իսկ ի ստորոն առ ի վայր լեալ,
Իբր զգրապան զգեստուն սփռեալ,
Յաջ էւ յանեակ զքեւս տարածեալ,
Մովուն վերայ հովանացեալ:

Նիկովիդիա քաղաքն պերն
Ի նախ զանոյս կայ ի բազմեալ,
Սաղարարսիս կանաչացեալ,
Պարէզ դաւաճ զուարմացեալ:

Նիկովիդիա, ընդ այս խնդա՛,
Մարտիրոսաց զի մայր ես լեալ,
Սուրբ ուխտեաց զանձատան լեալ,
Եւ սրբութեանց պաշտպան զեալ:

Թէպէտ մեղք իմ որ բազմանան,
Որբարիւնք քո խաբանեցան,
Ժամանակ զայ եւ անցանի,
Գեր քան զառաջ մեծարական:

Նիկովիդիա, դու մի՛ տրամիր,
Զի կայ նոյն վառաքոյ յարգեալ,
Ունիս որդիք քէպէտ սակաւ,
Քան ըզբազումս յաւ կոչեցեալ:
Սեր է Ասուած 'ւ անուն նորին,
Զնոյն եւ պատուէր ի սուրբ մասեան,
Իմ աշակերտք յայն ծանիցիք,
Զի սիրիցէք դուք զվիժեալսն:

Քո որդիք եւ սիրով 'նդ միմեանս,
Խոնարհութեամբ խոնճմական,
Եկեղեցիդ նրմանաւոր

Սուրբ Սաղիմին եւ Յարութեան:

Մովն առաջի քո ծածանէ
Քաղցրիկ օղով ծիծաղական,
Գեւաք ի ժոտոյ քո ընթացեալ,
Արքայանքն ըզբուրասան:

Որպէս զբլուխ պրսակաւոր:

Կարմիր քաղաքն հարաւ նրման,

Գիւղք եւ աւանք շուրջ ըզքեւ կան,

Քեզ հարմանաւոր եւ խնամական:

Խնդա՛ քաղաք Նիկովիդիա,
Ուրախութիւնք քեզ հասեալ կան,
Նրբան բարեաց մեծ երեւայ,
Զի արժանի ես պերնութեան:

Գեղ քո աննառ զմեզ յայս մղեալ,

Ի սէր ձերում մեք տալիացեալ,

Երգ զովեսի քեզ յարմարեալ,

Ի սկար մաց 'ւ անձնէ յեմեալ:

Կարօտ մնացի մեծ բոբիլին՝
Պանդալէմոն սուրբ վկային,
Մեղքն ի վիզըն Տեր Աստաւորին,
Որ մեծ երեց է քաղաքին:

Եւ այս բնակչաց սուրբ քաղաքիդ՝

Լիցի ընծայ եւ արմաղան,

Երեմիաս ձեր սիրական

Գրեցի ճԱՌ(*) հայոց թվական:

(Մատենադարան Երուսաղէմի, 2եռ. Թիւ 1059)

(*) 100 + 1 + 1000 = 1101 (= 1652):